

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul XIV — Nr. 542

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 24 iulie 2002

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 168 din 6 iunie 2002 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 141 alin. 1 teza întâi și ale art. 145 din Codul de procedură penală.....	1-3		și 289 din Codul penal, precum și ale art. 29 pct. 2 lit. a), art. 361 alin. 1 lit. c) și ale art. 385 ¹ alin. 1 lit. c) din Codul de procedură penală..... 3-6
Decizia nr. 176 din 18 iunie 2002 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 147, 246		748.	HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI — Hotărâre pentru aprobarea Normelor privind protecția culturilor agricole, silvice și a animalelor domestice împotriva pagubelor ce pot fi cauzate de vânat..... 7-8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 168

din 6 iunie 2002

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 141 alin. 1 teza întâi și ale art. 145 din Codul de procedură penală

Nicolae Popa — președinte
Costică Bulai — judecător
Nicolae Cochinescu — judecător
Constantin Doldur — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Petre Ninosu — judecător
Șerban Viorel Stănoiu — judecător
Ioan Vida — judecător
Iuliana Nedelcu — procuror
Mihaela Senia Costinescu — magistrat-asistent

Constituțională s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 179/2001 și prin Decizia nr. 180/2001, statuând că aceste dispoziții sunt constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:
Prin Încheierea din 21 februarie 2002, pronunțată în Dosarul nr. 524/2002, **Curtea de Apel Ploiești — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 141 alin. 1 teza întâi și ale art. 145 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Neculai Gheorghe și Palfi Duman în dosarul acelei instanțe.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 141 alin. 1 teza întâi și ale art. 145 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Gheorghe Neculai și Duman Palfi în Dosarul nr. 524/2002 al Curții de Apel Pitești — Secția penală.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, arătând că asupra constituționalității dispozițiilor art. 141 alin. 1 teza întâi din Codul de procedură penală, Curtea

acesteia susține că art. 141 alin. 1 teza întâi din Codul de procedură penală este contrar prevederilor constituționale ale art. 20 alin. (2), deoarece nu prevede calea de atac a recursului și împotriva încheierii prin care se respinge cererea de revocare a unei măsuri preventive. Se susține că dispozițiile criticate contravin prevederilor art. 2 pct. 1 din Protocolul nr. 7 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care stabilesc că „*Orice persoană*

declarată vinovată de o infracțiune de către un tribunal are dreptul să ceară examinarea declarației de vinovăție sau a condamnării de către o jurisdicție superioară. Exercițarea acestui drept, inclusiv motivele pentru care acesta poate fi exercitat, sunt reglementate de lege”, articolul fiind intitulat „Dreptul la două grade de jurisdicție”.

Autorul excepției de neconstituționalitate susține, de asemenea, că dispozițiile art. 145 din Codul de procedură penală contravin prevederilor art. 16 alin. (1), art. 23 alin. (1) și ale art. 25 alin. (1) din Constituție. Se susține că art. 145 alin. 2 se referă exclusiv la faza urmăririi penale, de unde rezultă că atunci când măsura este dispusă de instanță aceasta nu mai este limitată în timp și durează până la soluționarea cauzei. Aceasta conduce la neconstituționalitatea textului de lege criticat, creându-se soluții diferite, după cum măsura se dispune în cursul urmăririi penale, când durata acesteia nu poate depăși 30 de zile, sau în cursul judecării, când durata nu este limitată. Autorul excepției susține că este o situație similară celei reglementate prin dispozițiile art. 149 alin. 3 din Codul de procedură penală, constatate ca fiind neconstituționale prin Decizia nr. 546 din 4 decembrie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 98 din 2 martie 1998. Prin urmare, autorul excepției susține că măsura obligării de a nu părăsi localitatea nu putea fi dispusă decât pentru cel mult 30 de zile, iar nu *sine die*, așa cum s-a procedat.

Exprimându-și opinia asupra excepției, **Curtea de Apel Pitești – Secția penală** arată că nu există nici o neconcordanță între dispozițiile art. 141 alin. 1 teza întâi din Codul de procedură penală și ale art. 20 alin. (2) din Constituție, cele două categorii de norme vizând materii diferite. Se apreciază că este mai curând o problemă de modificare a dispozițiilor art. 141, astfel încât acestea să permită atacarea, separat cu recurs, a încheierii prin care s-a respins cererea de revocare a măsurii preventive. Reglementările internaționale au prioritate, în conformitate cu prevederile art. 20 alin. (2) din Constituție, dar acestea nu se pot substitui dreptului intern, care poate reglementa regula de procedură penală pentru anumite situații, competența și căile de atac fiind materii în care reglementarea este atributul exclusiv al legiuitorului intern.

În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 145 din Codul de procedură penală, în special a celor care limitează durata măsurii obligării de a nu părăsi localitatea la 30 de zile, lăsând să se înțeleagă că în cursul judecării această durată nu este limitată, instanța apreciază că dispozițiile constituționale prevăzute la art. 16 alin. (1) și la art. 23 alin. (1) nu au legătură cu dispozițiile art. 145 alin. 2 din Codul de procedură penală. Singura dispoziție care ar putea fi pusă în discuție este cea prevăzută de art. 25 alin. (1) din Constituție, referitoare la dreptul la liberă circulație. Textul menționează însă că numai legea stabilește condițiile exercitării dreptului la liberă circulație în țară și străinătate, astfel că legea poate să îngreuească și să limiteze exercitarea acestui drept. Dacă s-ar pune problema ca și în cursul judecării măsura să fie limitată în timp, aceasta ar însemna modificarea legii, ceea ce excede competenței Curții Constituționale. Nu se poate accepta similitudinea invocată între dispozițiile art. 149 alineatul final și cele ale art. 145 alin. 2 din Codul de procedură penală, deoarece, pe de o parte, metoda analogică nu are suport în materie procesuală penală, iar pe de altă parte, Constituția se referă la măsura arestării preventive atunci când limitează durata la 30 de zile, nu și la durata măsurii obligării de a nu părăsi localitatea. În afară de aceasta, deși nelimitată ca durată pe parcursul judecării, există oricând posibilitatea revocării măsurii obligării de a nu părăsi localitatea, din oficiu sau la cerere, în conformitate cu prevederile art. 139 sau 141 alin. 1 din Codul de procedură penală, atunci când nu mai există temei pentru menținerea ei sau când măsura obligării de a nu părăsi localitatea este ilegală.

În conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a Curții Constituționale a fost comunicată președinților celor două

Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a trimite punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate în cauză.

Guvernul consideră excepția ca fiind neîntemeiată. În ceea ce privește critica dispozițiilor art. 141 alin. 1 din Codul de procedură penală, Guvernul precizează că referirea la prevederile Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu este fundamentată, întrucât acestea se referă la dreptul la o cale de atac împotriva hotărârii judecătorești prin care se constată vinovăția unei persoane, pe când art. 141 alin. 1 se referă la încheiere, deci la o hotărâre prin care nu se soluționează fondul cauzei, ci privește o măsură procesuală provizorie.

În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 145 din Codul de procedură penală, considerate ca fiind contrare prevederilor art. 16, 23 și 25 din Constituție, Guvernul arată că măsura obligării de a nu părăsi localitatea este o constrângere în strictă conformitate cu prevederile art. 49 din Constituție, referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, precum și cu dispozițiile art. 125 alin. (3) din Constituție, potrivit cărora competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege. Mai mult, art. 25 alin. (1) teza a doua din Constituție prevede că legea stabilește condițiile exercitării dreptului la liberă circulație, putând institui limitări ale exercițiului acestui drept, fără a contraveni prevederilor constituționale.

Președinții Camerei Deputaților și Senatului nu au trimis punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 141 alin. 1 teza întâi și ale art. 145 din Codul de procedură penală, care au următorul conținut:

— Art. 141 alin. 1 teza întâi: *„Încheierea dată în primă instanță prin care se dispune luarea, revocarea, înlocuirea sau încetarea unei măsuri preventive poate fi atacată separat cu recurs, de procuror sau de inculpat.”;*

— Art. 145: *„Măsura obligării de a nu părăsi localitatea constă în îndatorirea impusă învinuitului sau inculpatului, de procuror ori de instanța de judecată, de a nu părăsi localitatea în care locuiește, fără încuviințarea organului care a dispus această măsură. Procurorul poate lua această măsură prin ordonanță și numai dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute în art. 143 alin. 1.”*

În cursul urmăririi penale, durata măsurii prevăzute în alineatul precedent nu poate depăși 30 de zile.

În caz de încălcare a măsurii aplicate se poate lua împotriva învinuitului sau inculpatului una din celelalte măsuri preventive, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru luarea acelor măsuri.”

Dispozițiile constituționale invocate de autorii excepției ca fiind încălcate sunt următoarele:

— Art. 16 alin. (1): *„Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.”;*

— Art. 20 alin. (2): *„Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale.”;*

— Art. 23 alin. (1): *„Libertatea individuală și siguranța persoanei sunt inviolabile.”;*

— Art. 25 alin. (1): *„Dreptul la liberă circulație, în țară și în străinătate, este garantat. Legea stabilește condițiile exercitării acestui drept.”*

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că prevederile art. 141 alin. 1 teza întâi și ale art. 145 din Codul de procedură penală sunt constituționale, iar excepția, sub acest aspect, este neîntemeiată.

În ceea ce privește susținerea autorului excepției referitoare la îngrădirea prin art. 141 alin. 1 din Codul de procedură penală a dreptului de exercitare a căilor de atac, întrucât acesta nu prevede calea de atac a recursului și împotriva încheierii prin care se respinge cererea de revocare a unei măsuri preventive, Curtea reține că art. 141 alin. 1 din Codul de procedură penală este în deplină concordanță cu art. 128 din Constituție, care reglementează folosirea căilor de atac. Acest drept fundamental se realizează în condițiile legii și, prin urmare, este în competența exclusivă a legiuitorului de a stabili care sunt căile de atac și în ce condiții pot fi exercitate. Faptul că încheierea prin care se respinge cererea de revocare a măsurii arestării preventive nu poate fi atacată separat cu recurs se explică, pe de o parte, prin necesitatea de a evita o prelungire abuzivă a procesului, iar pe de altă parte, prin faptul că respectiva încheiere poate fi atacată cu recurs o dată cu hotărârea prin care s-a soluționat fondul cauzei.

Prevederile art. 2 pct. 1 din Protocolul nr. 7 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu sunt aplicabile în cauza dedusă judecătii, întrucât acestea se referă la dreptul persoanei la o cale de atac împotriva unei hotărâri judecătorești prin care se soluționează un proces, în timp ce art. 141 alin. 1 se referă la încheierea prin care se dispune luarea, revocarea, înlocuirea sau încetarea unei măsuri preventive, deci nu privește o hotărâre prin care se soluționează fondul cauzei.

Cu privire la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 145 din Codul de procedură penală, Curtea constată că acestea nu sunt contrare prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, deoarece nu instituie nici un fel de privilegii sau discriminări. Faptul că legiuitorul a instituit numai pentru faza

urmării penale o durată maximă de 30 de zile în care învinutul sau inculpatul este supus măsurii obligării de a nu părăsi localitatea nu poate conduce la concluzia că în acest mod s-ar crea o discriminare nejustificată a persoanelor aflate în faza judecătii, împotriva cărora instanța poate dispune luarea măsurii preventive pe întreaga durată a desfășurării procesului. Această împrejurare este justificată de necesitatea soluționării cu celeritate a procesului penal și pentru evitarea obstrucționării cercetării judecătorești. Este evident că situațiile în care se află aceste persoane nu sunt similare, astfel încât tratamentul juridic nu poate fi decât diferențiat. De altfel, în conformitate cu prevederile art. 139 sau 141 alin. 1 din Codul de procedură penală, există oricând posibilitatea revocării măsurii obligării de a nu părăsi localitatea, din oficiu sau la cerere, atunci când nu mai există temeii pentru menținerea măsurii preventive.

Curtea constată, de asemenea, că dispozițiile art. 145 din Codul de procedură penală nu sunt contrare prevederilor constituționale ale art. 23 alin. (1) privind libertatea individuală sau ale art. 25 alin. (1) referitoare la libera circulație, deoarece măsura preventivă a obligării de a nu părăsi localitatea reprezintă o restrângere a exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți în deplină concordanță cu prevederile art. 49 din Constituție. Această măsură preventivă se impune pentru desfășurarea în bune condiții a instrucției penale, iar legea reglementează cazurile și condițiile în care ea este aplicabilă.

În ceea ce privește referirea la dispozițiile art. 149 alin. 3 din Codul de procedură penală, constatate ca fiind neconstituționale prin Decizia nr. 546 din 4 decembrie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 98 din 2 martie 1998, Curtea constată că nu se poate stabili nici o legătură între dispozițiile art. 145 și cele ale art. 149 alin. 3 din Codul de procedură penală, astfel încât soluția adoptată în decizia menționată mai sus, precum și considerentele pe care aceasta se întemeiază nu sunt valabile și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 141 alin. 1 teza întâi și ale art. 145 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Gheorghe Neculai și Duman Palfi în Dosarul nr. 524/2002 al Curții de Apel Pitești — Secția penală. Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 iunie 2002.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 176

din 18 iunie 2002

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 147, 246 și 289 din Codul penal, precum și ale art. 29 pct. 2 lit. a), art. 361 alin. 1 lit. c) și ale art. 385¹ alin. 1 lit. c) din Codul de procedură penală

Nicolae Popa	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Cristina Nicoară	— procuror
Laurențiu Cristescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 147, 246 și 289 din Codul penal, precum și ale art. 29 pct. 2 lit. a), art. 361 alin. 1 lit. c) și ale art. 385¹ alin. 1 lit. c) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Lidia Simona Seceleanu în Dosarul nr. 1.373/2001 al Curții Supreme de Justiție — Secția penală.

La apelul nominal răspund autorul excepției, Lidia Simona Seceleanu, și partea, Ioana Jabin, lipsind Pierre Jabin, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Autorul excepției ridică direct în fața Curții excepția privind neconstituționalitatea dispozițiilor art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, arătând că, întrucât procesul penal cuprinde și faza de urmărire penală, în această fază norma legală criticată nu este operantă, deoarece prevede că sesizarea Curții Constituționale se face de instanțele judecătorești. Textul de lege se referă exclusiv „la instanță ca subiect oficial”. Or, controlul de constituționalitate „nu poate lăsa în afara sa o parte a unui proces”, cu atât mai mult faza de urmărire penală în care „se angajează forma maximă a răspunderii juridice, cea penală”. Având în vedere importanța controlului de constituționalitate, autorul excepției consideră că se impune acceptarea ridicării acesteia și în fața Curții Constituționale, în spiritul dispozițiilor art. 144 din Constituție și al tratatelor internaționale la care România este parte.

În ceea ce privește excepția ridicată în fața instanței judecătorești, arată că organul de urmărire penală a inclus pe lista *funcționarilor publici* și notarul, deși acesta nu face parte din această categorie. În acest sens prezintă un act provenind de la Agenția Națională a Funcționarilor Publici. Mai arată că, potrivit prevederilor art. 72 alin. (3) lit. i) din Constituție, statutul funcționarilor publici se stabilește prin lege organică, cerință pe care nu o îndeplinește Legea notarilor publici și a activității notariale nr. 36/1995, singura lege care trebuie avută în vedere la stabilirea calității de *funcționar public* a notarului. Dispozițiile art. 147, 246 și 289 din Codul penal sunt neconstituționale, deoarece pe baza lor notarul este considerat *funcționar public*. Referitor la dispozițiile art. 29 pct. 2 lit. a), art. 361 alin. 1 lit. c) și ale art. 385¹ alin. 1 lit. c) din Codul de procedură penală, arată că acestea sunt neconstituționale, deoarece asigură o singură cale de atac împotriva hotărârilor date în procesele penale. Solicită admiterea excepțiilor ridicate.

Ioana Jabin, în concluziile sale, lasă soluționarea excepției la aprecierea instanței constituționale.

Reprezentantul Ministerului Public cere respingerea ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, ridicată direct în fața Curții, deoarece legea nu prevede posibilitatea ridicării unei excepții de neconstituționalitate direct în fața Curții Constituționale, iar pe de altă parte, dispoziția criticată nu are legătură cu cauza. În ceea ce privește excepția care formează obiectul sesizării adresate Curții în condițiile legii, reprezentantul Ministerului Public cere respingerea acesteia ca neîntemeiată. Faptul că legiuitorul nu a prevăzut între căile de atac împotriva sentinței penale pronunțate în dosarul de fond și pe aceea a apelului nu constituie o încălcare a dispozițiilor constituționale privind accesul liber la justiție, deoarece, așa cum este statuat prin art. 125 alin. (3) din Constituție, „*Competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege*”. Excepția este, așadar, nefondată, deoarece critica nu privește neconstituționalitatea unor norme legale, ci aplicarea acestora.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 30 ianuarie 2002, pronunțată în Dosarul nr. 1.373/2001, **Curtea Supremă de Justiție – Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 147, art. 246 și 289 din Codul penal, precum și ale art. 29 pct. 2 lit. a), art. 361 alin. 1 lit. c) și ale art. 385¹ alin. 1 lit. c) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Lidia Simona Seceleanu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că definirea prin Codul penal a noțiunii de *funcționar public* contravine dispozițiilor art. 72 alin. (3) lit. i) din Legea fundamentală, dat fiind că actul normativ la care face trimitere Constituția este Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, iar conținutul noțiunii de *funcționar* folosită de Codul penal este diferit de cel consacrat prin această lege. Astfel, deși notarul nu este *funcționar public*, în sensul Legii nr. 188/1999, el este caracterizat ca atare în aplicarea Codului penal. Având în vedere atât conținutul dispozițiilor art. 150 alin. (1) din Constituție, cât și faptul că reglementarea prevăzută de Codul penal este anterioară

Constituției din 1991, autorul excepției susține, de asemenea, că prevederile textelor de lege criticate trebuie considerate ca ieșite din vigoare.

În ceea ce privește dispozițiile din Codul de procedură penală, autorul excepției susține că acestea încalcă egalitatea în drepturi a justițiabililor, deoarece îi privează de o cale de atac pe cei judecați în primă instanță de către curțile de apel.

În încheierea prin care a sesizat Curtea Constituțională **instanța de judecată** a formulat opinia că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Considerentele pe care se sprijină instanța de judecată în susținerea acestei opinii sunt următoarele:

„Constituția nu definește noțiunile de *funcționar public* și de *funcționar*, reglementarea statutului juridic al acestor categorii de persoane fiind atributul legiuitorului. Codul penal, care este o lege organică, definește noțiunile de *funcționar public* și de *funcționar* prin dispozițiile art. 147, în conformitate cu prevederile art. 72 alin. (3) lit. f) din Constituție. Tot de competența exclusivă a legiuitorului ține și stabilirea infracțiunilor săvârșite de către *funcționarii publici* sau *funcționari*, așa cum este cazul infracțiunilor prevăzute la art. 246 și 289 din Codul penal.

Totodată dispozițiile art. 147 din Codul penal nu contravin nici dispozițiilor art. 72 alin. (3) lit. i) din Constituție, conform cărora reglementarea statutului funcționarilor publici se face prin lege organică, deci de către legiuitor, ceea ce s-a realizat de altfel prin Legea nr. 188/1999, care și ea definește noțiunea de *funcționar public*.

Eventualele deosebiri între cele două reglementări legale nu reprezintă însă o problemă de constituționalitate, ci una de interpretare și aplicare a legilor, ce este de atributul instanțelor de judecată.

Referitor la considerarea neconstituționalității dispozițiilor art. 29 pct. 2 lit. a), art. 361 alin. 1 lit. c), ale art. 385¹ alin. 1 lit. c) din Codul de procedură penală este de menționat că legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, precum și modalități de exercitare a drepturilor procedurale, astfel încât accesul liber la justiție nu înseamnă accesul, în toate cazurile, la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac. Instituirea unor reguli speciale, inclusiv în ceea ce privește căile de atac, atât timp cât ele asigură egalitatea juridică a cetățenilor în utilizarea lor, nu încalcă principiul constituțional al egalității cetățenilor în fața legilor și a autorităților publice.”

Potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a Curții Constituționale a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere cu privire la excepția ridicată.

Președintele Camerei Deputaților consideră excepția de neconstituționalitate neîntemeiată.

În motivarea acestui punct de vedere se arată că „Prin dispozițiile Constituției nu se realizează definirea nici a noțiunii de *funcționar public*, nici a celei de *funcționar*, aceasta, precum și statutul acestor categorii de salariați fiind de domeniul legii. Sensul acestor noțiuni este stabilit în art. 147 din Codul penal și în Legea nr. 188/1999 care reglementează Statutul funcționarilor publici, deosebirile dintre aceste două reglementări nefiind o problemă de constituționalitate, ci una de interpretare și aplicare a legilor, ceea ce excede competenței Curții Constituționale”.

Întrucât constituționalitatea unei dispoziții legale nu poate fi examinată prin raportare la o altă dispoziție legală, ci doar prin raportare la o normă constituțională, „reglementarea răspunderii penale pentru infracțiunile de serviciu, atât pentru *funcționarii publici*, cât și pentru ceilalți *funcționari*, nu poate fi considerată neconstituțională, câtă vreme cele două noțiuni sunt de nivelul legii. Dispozițiile art. 147 din Codul penal, care le definesc, nu încalcă nici prevederile art. 72 alin. (3) lit. i) din Constituție, întrucât Codul penal este o lege organică”.

Referitor la critica adusă prin excepția de neconstituționalitate dispozițiilor cuprinse în art. 29 pct. 2 lit. a), art. 361 alin. 1 lit. c) și ale art. 385¹ alin. 1 lit. c) din Codul de procedură penală, președintele Camerei Deputaților arată că „Liberul

acces la justiție presupune accesul la mijloacele procedurale prin care se înfăptuiește actul de justiție, considerându-se că stabilirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești este de competență exclusivă a legiuitorului, soluție ce rezultă din art. 125 alin. (3) din Constituție, conform căruia «*Competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege.*» [...] Principiul egalității în fața legii nu înseamnă uniformitate, așa încât, dacă la situații egale trebuie să corespundă un tratament egal, la situații diferite, tratamentul nu poate fi decât diferit.»

Guvernul României apreciază, de asemenea, că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În motivarea acestui punct de vedere se arată că „sustinerea privind neconstituționalitatea noțiunilor de *funcționar public* și *funcționar* sunt neîntemeiate, întrucât acestea nu încalcă o prevedere expresă a Constituției. Într-adevăr, cele două noțiuni definite în art. 147 din Codul penal nu sunt de rang constituțional, nici o dispoziție a Constituției neconținând vreo definiție a acestor noțiuni.

Reglementarea răspunderii penale pentru infracțiunile de serviciu sau în legătură cu serviciul, atât pentru *funcționarii publici*, cât și pentru ceilalți *funcționari*, nu poate fi considerată neconstituțională atâta vreme cât reglementările privitoare la noțiunile de *funcționar public* și *funcționar*, inclusiv incriminările care presupun o astfel de calitate a subiectului activ, sunt caracterizate de Constituție ca fiind de domeniul legii.”

Pe de altă parte, se arată în motivarea punctului de vedere al Guvernului, „neconcordanța între art. 147 din Codul penal și dispozițiile Legii nr. 188/1999, invocată de autorul excepției, nu ridică o problemă de ordin constituțional, ci o problemă de interpretare juridică.”

În ceea ce privește constituționalitatea dispozițiilor art. 29 pct. 2 lit. a), art. 361 alin. 1 lit. c) și ale art. 385¹ alin. 1 lit. c) din Codul de procedură penală, Guvernul, întemeindu-se pe jurisprudența Curții Constituționale, consideră că susținerea autorului excepției nu sunt fondate, deoarece prin aceste dispoziții legale nu se încalcă nici principiul egalității cetățenilor în fața legii și nici principiul liberului acces la justiție. Astfel, se arată în motivarea punctului de vedere al Guvernului, „În Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în art. 2 din Protocolul nr. 7, se prevede un dublu grad de jurisdicție și nu un triplu grad, ca în legislația română, statuându-se că «*orice persoană declarată vinovată de o infracțiune de către un tribunal are dreptul să ceară examinarea declarației de vinovăție sau a condamnării de către o jurisdicție superioară. Exercițarea acestui drept, inclusiv motivele pentru care poate fi exercitat, sunt reglementate de lege.*» Prin urmare, prevederile art. 29 pct. 2 lit. a), art. 361 alin. 1 lit. c) și ale art. 385¹ alin. 1 lit. c) din Codul de procedură penală, care stabilesc pentru anumite cauze două grade de jurisdicție — judecată în primă instanță și judecată în recurs —, îndeplinesc condițiile prevăzute de art. 2 din Protocolul nr. 7, neputându-se astfel susține că ele nu ar fi compatibile cu prevederile Convenției europene.”

Președintele Senatului nu a comunicat punctul său de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale președintelui Camerei Deputaților și Guvernului, raportul judecătorului-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie următoarele dispoziții legale:

Codul penal:

— Art. 147: „*Prin «funcționar public» se înțelege orice persoană care exercită permanent sau temporar, cu orice titlu, indiferent cum a*

fost investită, o însărcinare de orice natură, retribuită sau nu, în serviciul unei unități dintre cele la care se referă art. 145.

Prin «funcționar» se înțelege persoana menționată în alin. 1, precum și orice salariat care execută o însărcinare în serviciul unei alte persoane juridice decât cele prevăzute în acel alineat.”;

— Art. 246: „*Fapta funcționarului public, care, în exercițiul atribuțiilor sale de serviciu, cu știință, nu îndeplinește un act ori îl îndeplinește în mod defectuos și prin aceasta cauzează o vătămare intereselor legale ale unei persoane se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani.*”;

— Art. 289: „*Falsificarea unui înscris oficial cu prilejul întocmirii acestuia, de către un funcționar aflat în exercițiul atribuțiilor de serviciu, prin atestarea unor fapte sau împrejurări necorespunzătoare adevărului ori prin omisiunea cu știință de a insera unele date sau împrejurări, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.*

Tentativa se pedepsește.”

Codul de procedură penală:

— Art. 29: „*Curtea Supremă de Justiție: [...]*

2. ca instanță de recurs, judecă:

a) recursurile împotriva hotărârilor penale pronunțate, în primă instanță, de curțile de apel și Curtea Militară de Apel;”

— Art. 361 alin. 1: „*Sentițele pot fi atacate cu apel. Nu pot fi atacate cu apel: [...]*

c) sentițele pronunțate de curțile de apel și Curtea Militară de Apel;”

— Art. 385¹:

„1 Pot fi atacate cu recurs: [...]

c) sentițele pronunțate de curțile de apel și Curtea Militară de Apel.”

Prevederile din Constituția României, invocate în susținerea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor din Codul penal, menționate mai sus, sunt următoarele:

— Art. 72 alin. (3): „*Prin lege organică se reglementează: [...]*

f) infracțiunile, pedepsele și regimul executării acestora; [...]

j) statutul funcționarilor publici.”

În motivarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor din Codul de procedură penală, menționate mai sus, au fost invocate, generic, Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și prevederile cuprinse în art. 16 (*Egalitatea în drepturi*), art. 125 (*Instanțele judecătorești*) și art. 128 (*Folosirea căilor de atac*) din Constituția României, fără însă a se motiva încălcarea acestora.

Independent de aceasta autorul excepției a ridicat direct în fața Curții Constituționale excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, care au următorul cuprins:

— Art. 23: „(1) *Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, de care depinde soluționarea cauzei.*

(2) *Excepția poate fi ridicată la cererea uneia dintre părți sau, din oficiu, de către instanța de judecată.*

(3) *Nu pot face obiectul excepției prevederile legale a căror constituționalitate a fost stabilită potrivit art. 145 alin. (1) din Constituție sau prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale.*

(4) *Sesizarea Curții Constituționale se dispune de către instanța în fața căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, printr-o încheiere care va cuprinde punctele de vedere ale părților, opinia instanței asupra excepției, și va fi însoțită de dovezile depuse de părți. Dacă excepția a fost ridicată din oficiu, încheierea trebuie motivată, cuprinzând și susținerile părților; precum și dovezile necesare.*

(5) *Pe perioada soluționării excepției de neconstituționalitate judecarea cauzei se suspendă.*

(6) *Dacă excepția este inadmisibilă, fiind contrară prevederilor alin. (1), (2) sau (3), instanța o respinge printr-o încheiere motivată, fără a mai sesiza Curtea Constituțională.”*

Autorul excepției de neconstituționalitate ridicate în condițiile mai sus arătate, în motivarea acesteia, deși nu face o trimitere directă la o dispoziție constituțională care ar fi încălcată, susține că o corectă interpretare a dispozițiilor art. 144 din

Legea fundamentală și a celor din tratatele internaționale la care România este parte, implică acceptarea ridicării excepției de neconstituționalitate și direct în fața Curții Constituționale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Reglementarea prin lege implică definirea de către însăși autoritatea legiuitoare a termenilor pe care îi folosește, cu condiția să nu fie vorba de termeni definiți prin Constituție, în acest caz legiuitorul având obligația să nu se abată de la sensul termenilor în cauză, stabilit prin Legea fundamentală.

Libertatea legiuitorului de a defini noțiunile cu care operează în procesul de reglementare poate da naștere la diferențe în determinarea conținutului și a înțelesului aceluiași termen, în raport cu domeniul reglementat. Faptul poate genera dificultăți de interpretare cu ocazia aplicării dispozițiilor legale care conțin noțiuni omonime folosite cu sens diferit, dar — în măsura în care nu se abate de la Constituție — nu este neconstituțional.

În cazul noțiunilor de *funcționar public* și de *funcționar*, definite la art. 147 din Codul penal, nu se poate reține că textul de lege menționat este neconstituțional, deoarece Constituția nu conține definiții ale acestor noțiuni, iar din faptul că prin art. 72 alin. (3) lit. i) stabilește ca statutul funcționarilor publici să fie reglementat prin lege organică nu se poate trage concluzia că definițiile date în acel act normativ sunt obligatorii pentru înțelegerea și aplicarea Codului penal.

Nu se poate admite nici susținerea că prin definirea în Codul penal a noțiunii de *funcționar public* s-au încălcat dispozițiile art. 72 alin. (3) lit. i) din Constituție, deoarece obiectul de reglementare al Codului penal nu îl constituie „statutul funcționarilor publici”, ci stabilirea infracțiunilor, a pedepselor și a condițiilor de tragere la răspundere penală a celor care comit infracțiuni.

Pe de altă parte, chiar și în cazul în care s-ar avea în vedere un sens foarte larg al noțiunii de „statut al funcționarilor publici” — în care s-ar cuprinde și includerea în această categorie a unor persoane, altele decât cele identificate prin acest nume în Legea nr. 188/1999, apte să comită infracțiuni de serviciu — este de reținut că legea penală, prin care se stabilesc elementele constitutive ale infracțiunilor, inclusiv elementele care caracterizează subiectul activ al acestor fapte, este o lege organică, în sensul art. 72 alin. (3) lit. i) din Constituție, astfel că nici în acest caz excepția de neconstituționalitate a art. 147, 246 și 289 din Codul penal nu poate fi admisă.

Critica textelor din Codul de procedură penală menționate în sesizarea instanței este făcută la modul general, fără argumente și fără referiri concrete la conținutul prevederilor din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, pe care le invocă. Critica formulată de autorul excepției, în sensul că dispozițiile din Codul de procedură penală la care se referă încălcă egalitatea în drepturi a justițiabililor prin faptul că îi privează de o cale de atac pe cei judecați în primă instanță de curțile de apel, este nefondată, dat fiind că nici Constituția României și nici trata-

tele internaționale la care România este parte nu prevăd obligativitatea mai multor căi de atac în procesele penale, stabilirea numărului și a conținutului acestora fiind, potrivit art. 125 alin. (3) din Legea fundamentală, de competența legiuitorului. De asemenea, Curtea reține că în cadrul procedurii stabilite de legiuitor părțile în proces au aceleași drepturi și obligații, fără nici o discriminare.

În jurisprudența sa Curtea Constituțională s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor legale mai sus menționate, respingând de fiecare dată excepțiile ridicate.

Astfel, referitor la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 147, 246 și 289 din Codul penal, prin Decizia nr. 124 din 26 aprilie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 15 august 2001, Curtea a statuat că „reglementările privitoare la noțiunile de *funcționar public* și *funcționar*, inclusiv incriminările care presupun o astfel de calitate a subiectului activ, nu reprezintă o problemă de domeniul jurisdicției constituționale”.

De asemenea, în ceea ce privește neconstituționalitatea dispozițiilor art. 29 pct. 2 lit. a), art. 361 alin. 1 lit. c) și ale art. 385¹ alin. 1 lit. c) din Codul de procedură penală, prin Decizia Plenului nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, Curtea a statuat că liberul acces la justiție presupune și accesul la mijloacele procedurale prin care se desfășurează justiția. Instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești este de competența exclusivă a legiuitorului. Această soluție decurge din dispozițiile constituționale ale art. 125 alin. (3), potrivit cărora „*Competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege*”, precum și din cele ale art. 128, conform cărora, „*Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii*”.

Considerentele din acele decizii își mențin valabilitatea și în cauza de față.

În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, invocată în timpul dezbatărilor din ședința publică a Curții Constituționale, aceasta este inadmisibilă, deoarece o astfel de procedură contravine atât dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, care prevăd: „*Curtea Constituțională. [...] hotărăște asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești privind neconstituționalitatea legilor și a ordonanțelor*”, dar și prevederilor art. 13 alin. (1) lit. A.c) și ale art. 23 alin. (1), care reiau textul constituțional precizând că „*decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, de care depinde soluționarea cauzei*”. În jurisprudența sa Curtea, prin Decizia nr. 212 din 7 decembrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 99 din 6 martie 2000, a statuat că „Dispozițiile art. 144 lit. c) din Constituție prevăd în mod expres și limitativ competența Curții Constituționale în materia controlului concret de constituționalitate [...]”.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1, 2, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 147, 246 și 289 din Codul penal și ale art. 29 pct. 2 lit. a), art. 361 alin. 1 lit. c) și ale art. 385¹ alin. 1 lit. c) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Lidia Simona Seceleanu în Dosarul nr. 1.373/2001 al Curții Supreme de Justiție — Secția penală.

2. Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, ridicată de același autor în același dosar.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 iunie 2002.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Laurențiu Cristescu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRĂRE****pentru aprobarea Normelor privind protecția culturilor agricole, silvice și a animalelor domestice împotriva pagubelor ce pot fi cauzate de vânat**

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituția României și ale art. IV din Legea nr. 654/2001 pentru modificarea și completarea Legii fondului cinegetic și a protecției vânatului nr. 103/1996,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă Normele privind protecția culturilor agricole, silvice și a animalelor domestice împotriva pagubelor ce pot fi cauzate de vânat, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Gestionarii fondurilor de vânătoare și deținătorii cu orice titlu de culturi agricole, silvice sau animale domestice sunt obligați să aducă la îndeplinire prevederile prezentei hotărâri.

Art. 3. — Organismul distinct specializat în domeniul cinegetic din cadrul autorității publice centrale care răspunde de silvicultură și structurile teritoriale aflate în subordinea autorității publice centrale care răspunde de silvicultură, precum și Asociația Generală a Vânătorilor și Pescarilor Sportivi din România pentru organizațiile vânătoarești afiliate vor controla modul de aducere la îndeplinire de către persoanele prevăzute la art. 2 a prevederilor prezentei hotărâri.

Art. 4. — (1) Se interzice însoțirea turmelor și cirezilor, pe fondurile de vânătoare, de câini fără jujeu reglementat de către autoritatea publică centrală care răspunde de silvicultură, nevaccinați, nedehelmintizați și în număr mai mare de 3 în zona de munte, de 2 în zona de deal și de 1 la câmpie.

(2) Nerespectarea dispozițiilor alin. (1) constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 5.000.000 lei la 15.000.000 lei.

(3) Constatarea faptei prevăzute la alin. (1) și aplicarea amenzii prevăzute la alin. (2) se fac de către personalul salariat, cu atribuții de ocrotire a vânatului, al persoanelor juridice care gestionează fonduri de vânătoare, de personalul de specialitate împuternicit în acest scop de conducătorul autorității publice centrale care răspunde de silvicultură și de ofițerii și subofițerii de poliție.

(4) Contravenției prevăzute la alin. (1) îi sunt aplicabile prevederile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002.

Art. 5. — Pe data intrării în vigoare a prezentei hotărâri se abrogă Ordinul ministrului apelor, pădurilor și protecției mediului și al ministrului agriculturii și alimentației nr. 567/1999 pentru aprobarea Normelor privind protecția culturilor agricole, silvice și a animalelor domestice împotriva pagubelor care pot fi cauzate de vânat, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 252 din 7 iunie 2000, precum și orice alte dispoziții contrare.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:

p. Ministrul agriculturii, alimentației și pădurilor,
Petre Daea,
secretar de stat
Ministrul apelor și protecției mediului,
Petru Lificiu
Ministrul administrației publice,
Octav Cozmâncă

București, 18 iulie 2002.
Nr. 748.

ANEXĂ

NORME**privind protecția culturilor agricole, silvice și a animalelor domestice împotriva pagubelor care pot fi cauzate de vânat**

Art. 1. — Pentru asigurarea protecției culturilor agricole, silvice și a animalelor domestice împotriva pagubelor ce pot fi cauzate de vânat, în sensul prevederilor art. 14 din Legea fondului cinegetic și a protecției vânatului nr. 103/1996, republicată, proprietarii sau deținătorii acestora și gestionarii fondurilor de vânătoare au obligațiile prevăzute în prezentele norme.

Art. 2. — Proprietarii sau deținătorii de culturi agricole și/sau silvice întreprind următoarele acțiuni, cu sprijinul gestionarilor fondurilor de vânătoare:

a) asigură paza corespunzătoare în culturile agricole și/sau silvice în perioadele în care acestea sunt frecvent căutate de vânat pentru hrană;

b) amplasează în cultura agricolă și/sau silvică periclitată instalații de speriat vânatul (fixe sau mișcătoare), permise de lege, cu ajutorul cărora vor alunga sau vor împiedica pătrunderea animalelor sălbatice în interiorul culturii.

Art. 3. — Proprietarii sau deținătorii de animale domestice trebuie să întreprindă următoarele acțiuni, pentru paza acestora:

a) asigură paza animalelor domestice aflate la pășunat sau la diferite munci;

b) folosesc pentru pășunatul animalelor domestice numai acele suprafețe admise, potrivit legii, la pășunat;

c) adăpostesc, pe timp de noapte, animalele domestice numai în locuri împrejmuite, păzite și prevăzute cu mijloace de speriat sau de îndepărtat vânatul, permise de lege;

d) deplasează animalele domestice prin pădurile proprietate publică, spre locurile de pășunat și adăpat, numai pe traseele stabilite în acest scop, de comun acord, de către gestionarul fondului de vânătoare, administratorul fondului forestier și deținătorul animalelor.

Art. 4. — Gestionarii fondurilor de vânătoare întreprind următoarele acțiuni pentru protecția culturilor agricole, silvice și a animalelor domestice:

a) extrag integral cotele anuale de recoltă pentru menținerea efectivelor de vânat la nivelul efectivelor optime;

b) asigură și administrează hrana complementară pentru vânat, în scopul menținerii acestuia în zonele de hrănire și pentru abaterea de la terenurile cultivate agricol sau silvic;

c) pun la dispoziție deținătorilor sau proprietarilor de terenuri agricole și/sau silvice, la cererea acestora, din resurse proprii și cu titlu de folosință gratuită, instalații de speriat vânatul (fixe sau mișcătoare), permise de lege;

d) execută acțiuni de îndepărtare a vânatului din zonele periclitate;

e) solicită, în condițiile legii, aprobările necesare pentru vânarea, în afara perioadelor legale de vânare, a acelor exemplare de animale sălbatice care produc pagube culturilor agricole și silvice și vânează acele exemplare în locurile unde produc prejudicii.

Art. 5. — (1) Se consideră că deținătorii de culturi agricole, silvice și de animale domestice, după caz, și-au îndeplinit toate obligațiile privind paza și protecția lor, numai în măsura în care fac dovada că au întreprins acțiunile prevăzute la art. 2 și 3.

(2) În cazul gestionarilor fondurilor de vânătoare, se consideră că și-au îndeplinit obligațiile ce le revin pentru asigurarea protecției bunurilor, numai când fac dovada că au realizat toate acțiunile prevăzute la art. 4.

Art. 6. — (1) Proprietarii sau deținătorii de culturi agricole și/sau silvice fac dovada îndeplinirii acțiunilor prevăzute în prezentele norme, cu următoarele acte:

a) actul de constatare încheiat de comisiile constituite în conformitate cu prevederile art. 14 din Legea nr. 103/1996, republicată;

b) adresa către gestionarul fondului de vânătoare, prin care solicită punerea la dispoziție a instalațiilor de speriat vânatul, permise de lege, și procesul-verbal încheiat de gestionarul fondului de vânătoare cu aceștia, cu ocazia predării, pentru îndeplinirea obligației prevăzute la art. 2 lit. b).

(2) Adresa către gestionarii fondurilor de vânătoare, prevăzută la alin. (1) lit. b), poate fi depusă și la primăriile în a căror rază teritorială se află culturile agricole sau silvice. Primăriile au obligația să transmită adresa menționată mai sus gestionarilor fondurilor de vânătoare.

Art. 7. — Proprietarii sau deținătorii de animale domestice fac dovada îndeplinirii acțiunilor prevăzute în prezentele norme, după cum urmează:

a) prin deținerea numărului maxim de câini pentru pază, admis în condițiile Legii nr. 103/1996, republicată, pentru îndeplinirea obligației prevăzute la art. 3 lit. a);

b) prin contractul de pășunat încheiat cu proprietarul terenului respectiv, în care se prevăd suprafețele admise la pășunat și încărcătura la hectar admisă, pentru îndeplinirea obligației prevăzute la art. 3 lit. b);

c) prin constatarea la fața locului, de către comisia prevăzută la art. 14 din Legea nr. 103/1996, republicată, a existenței mijloacelor de pază și de speriat sau de îndepărtat vânatul, pentru îndeplinirea obligației prevăzute la art. 3 lit. c);

d) prin aprobarea prevăzută de lege pentru trecerea animalelor domestice prin fondul forestier, pentru situația prevăzută la art. 3 lit. d).

Art. 8. — Gestionarii fondurilor de vânătoare fac dovada îndeplinirii acțiunilor prevăzute în prezentele norme, după cum urmează:

a) prin numărul de exemplare extrase, înscrise în autorizațiile de vânătoare, raportat la cotele anuale de recoltă, pentru îndeplinirea obligației prevăzute la art. 4 lit. a);

b) prin procesele-verbale de administrare a hranei complementare, în locurile destinate pentru hrănire și abatere, pentru îndeplinirea obligației prevăzute la art. 4 lit. b);

c) prin procesul-verbal încheiat de către aceștia împreună cu proprietarul sau deținătorul bunurilor cu ocazia predării instalațiilor de speriat vânatul (fixe sau mișcătoare), permise de lege, pentru îndeplinirea obligației prevăzute la art. 4 lit. c);

d) prin procesele-verbale încheiate cu ocazia desfășurării acțiunilor de îndepărtare a vânatului din zonele periclitate, în perioadele în care acestea sunt frecvent căutate de vânat pentru hrană, pentru îndeplinirea obligației prevăzute la art. 4 lit. d);

e) prin solicitarea scrisă și transmisă pentru aprobările necesare, pentru recoltarea în afara perioadelor legale de vânare, a exemplarelor de animale sălbatice care produc pagube, prin autorizațiile de vânătoare eliberate pentru împușcare și prin împușcarea efectivă a exemplarelor respective, pentru îndeplinirea obligației prevăzute la art. 4 lit. e). În situația în care gestionarul constată că nu poate împușca exemplarele care au produs pagube în anumite zone, pentru că acestea nu mai frecventează zonele respective, încheie un act de constatare în acest sens cu reprezentantul în domeniul cinegetic din cadrul structurilor teritoriale ale autorității publice centrale care răspunde de silvicultură.

Art. 9. — Comisiile prevăzute la art. 14 alin. (3) din Legea nr. 103/1996, republicată, au sarcina să verifice și să consemneze în procesul-verbal de constatare a pagubelor cauzate de vânat modul în care fiecare parte a întreprins acțiunile ce îi reveneau conform dispozițiilor prezentelor norme.

Art. 10. — Răspunderea civilă pentru pagubele cauzate de vânat, precum și cuantumul despăgubirilor se stabilesc în condițiile legii.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2-4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București, cont nr. 2511.1-12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78, E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
